

ה"ת 60829/03/17 - א ג נגד משטרת ישראל - תחנת זבולון

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 60829-03-17 ג נ' משטרת ישראל - תחנת זבולון

בפני	כבוד השופטת פנינה לוקיץ'
מבקש	א ג
נגד	
משיבה	משטרת ישראל - תחנת זבולון

החלטה

בפני בקשת המבקש להשיב לידי רכב מ.ר. (להלן: "הרכב"), שנתפס במהלך חקירה שמנוהלת כנגדו בגין אירועים שארעו ביום 20.3.17 במהלכם נטען כי המבקש גרם נזק לרכבו של בן הזוג הנוכחי של אשת המבקש (עימה הוא נמצא בהליכי גירושין) (להלן: "המתלונן") הן בכך שחבל ברכב באמצעות מקל מעץ, והן בכך שבעת "מרדף" שהתנהל בין שני הרכבים, פגע המבקש עם הרכב ברכב המתלונן וגרם לו נזק.

המבקש נעצר ביום האירועים ושוחרר למחרת היום בהחלטת כב' השופטת הבכירה לאופר-חסון, אשר קבעה כי מתקיים יסוד ראיתי לכאורי לחשדות כנגד המבקש, ואף ציינה כי המתלונן ביטל את תלונתו יום למחרת האירועים וקודם לדיון בבקשת המעצר. חרף קיום פעולות חקירה שנדרשו הורה בית המשפט על שחרורו של המבקש בתנאים מגבילים.

מאז פעלה המשיבה להשלמת פעולות החקירה, ועל פי עיון בתיק מרביתן אכן בוצעו בימים שחלפו, אולם טרם הוגש כתב אישום וגם לא מצוי בתיק מזכר המעיד על כוונה לעשות כן.

המשיבה מתנגדת לבקשה שכן לטענתה היא מתכוונת להגיש כתב אישום כנגד המבקש (אם כי לא פורט ביחס לאיזה עבירות) ובקשה לחילוט הרכב, אשר עפ"י הנתען שימש את המבקש לבצע חלק מהעבירות שיוחסו לו בבקשת המעצר, לרבות נהיגה פוחזת ברכב עת חסם את דרכו של רכב המתלונן ולאחר מכן ניהל "מרדף" אחריו במהלכו עבר רמזור אדום, וכן גרימת נזק לרכב המתלונן עת פגע ברכבו מאחור במהלך אותו מרדף.

עיינתי בתיק החקירה, אשר ניתן להתרשם כי מרבית פעולות החקירה שבקשה המבקשת לבצע כבר בוצעו, ואף אני סבורה, כפי שסברה שופטת המעצרים, כב' השופטת הבכירה לאופר-חסון, כי קיים בסיס ראיתי לכאורי המבסס חלק מהחשדות שהועלו כנגד המבקש. אוסיף, עם זאת, כי לנוכח העובדה שהמתלונן חזר בו מתלונתו, וכן לנוכח הודעות בת הזוג של המתלונן (אשתו של המבקש שבהליכי גירושין ממנו), קשה להעריך בשלב זה איזה מהעבירות שיוחסו למבקש אכן יוכחו, אולם ניתן להעריך כי לגבי חלק מהעבירות הכוללות שימוש ברכב קיים בסיס ראיתי לכאורי, חרף העובדה כי אין בתיק תיעוד של נזק שנגרם לרכב המתלונן.

אלא שלמרות דברים אלו, ולמרות שעל בית המשפט להביע שאט נפש מהתנהגות המבקש כפי שזו עולה מתיק החקירה, אשר בהחלט מצביעה על אדנות שהוא הפגין כלפי אשתו ותוקפנות כלפי בן זוגה הנוכחי, אינני סבורה כי העובדה שקיימת כוונה לבקש חילוט מצדיקה את המשך החזרת הרכב במקרה דנן.

יש לזכור כי מדובר במבקש חסר כל עבר פלילי, והמעשים המיוחסים לו, ככל שהם נוגעים לשימוש ברכב (להבדיל למשל מהנסיון לגרום נזק לרכב המתלונן באמצעות מקל או אלה), אינם בדרגת חומרה כזו המחייבת את המסקנה כי החזרת הרכב לידי עוללה להביא לסכנה לציבור, וגם לא נטען כך בתגובת המשיבה. כפי שנטען על ידי המבקש, הרכב, הרשום בבעלות אביו, משמש אותו הן לצרכי עבודה והן לצורך הטיפול בבנותיו ובאביו החולה, ובשל כך הוא נחוץ לו.

מעבר לכך, ב"כ המבקש מעלה גם טענה לאכיפה בדרנית, בשל העובדה שהמשטרה מצאה לנכון לעצור את המבקש ולא את המתלונן, חרף טענות המבקש כי המתלונן הוא שהיה תוקפני בנהיגתו כלפיו ולא היפוכו של דבר.

כפי שהורטנו ההלכה הפסוקה, בבואנו לשקול באם מוצדקת החזקת התפוס עד להחלטה בבקשה לחילוט שתוגש בעתיד ותידון בתום ההליך המשפטי, יש לבצע איזון בין הצורך בהמשך תפיסה עד להכרעה בבקשת החילוט לבין זכות הקניין של בעל הזכות בתפוס. כנאמר בבש"פ 342/06 **חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מ"י** (12.3.06):

"במסגרת זו יש לשקול את הצורך בהמשך התפיסה כדי להגשים את תכליתה מול עניינו של הפרט הנפגע בזכות קניינו, ולבחון את אפשרות האיזון בין השניים באורח מידתי. בגדרו של איזון זה תישקל בין היתר, מידת הסכנה לפגיעה בתכלית התפיסה אם החפץ ישוחרר, לבין היקף הפגיעה בזכות הקניין עקב המשך התפיסה, ועוצמתם היחסית של האינטרסים הנוגדים תישקל ותיבחן אלה מול אלה. במסגרת איזון זה, יחליט בית המשפט אם ניתן לשחרר את החפץ אף שמתקיימת עילה נמשכת לתפיסתו, ואם כן - באלו תנאים וסייגים יש לעשות כן, כדי להגן על תכלית התפיסה תוך פגיעה פחותה בזכות הקניין של בעל הזכות בנכס התפוס (פרשת גאלי, שם, עמ' 323-325; בש"פ 7023/03 אבוטבול נ' מדינת ישראל, תק-על 2003 (3) 628; בש"פ 3159/00 אסנת רבין נ' מדינת ישראל, תק-על 2000 (2) 1118).

בבואי לבחון באם ניתן להשיג את תכלית התפיסה והבטחת אפשרות החילוט של הרכב בעתיד באם תתקבל בקשת המשיבה לעשות כן בתום ההליך המשפטי, אני סבורה כי במקרה דנן יש להורות על החזרת התפוס לידי המבקש, או ליתר דיוק לידי אביו שהוא הבעלים הרשום, תוך הסתפקות בהגבלת אפשרות הדיספוזיציה ברכב עד לתום ההליך המשפטי (באם ינוהל כזה), וזאת בדרך של מתן התחייבות המבקש ואביו כי לא תעשה דיספוזיציה ברכב עד לתום ההליך המשפטי, התחייבות אשר הפרתה תביא לחיובם, ביחד ולחוד, בסך של 5,000 ש"ח.

מאחר וטרם הוגש כתב אישום בתיק, וככל שזה לא יוגש בתוך 3 חודשים, תתבטל ההתחייבות מעליה והמבקש או אביו יוכלו לעשות ברכב ככל שיחפצו.

שקלתי באם יש מקום לחייב את המבקש בהפקדת שווי של הרכב חלף תפיסת הרכב (שהינו רכב ישן, שנת ייצור 2001), אולם לנוכח הקשיים הראייתיים שמצאתי כי קיימים בתיק (אשר המבקש טרם יכול לעיין בו כי טרם הוגש כתב

אישום), וכן לנוכח המצב הכלכלי של המבקש אשר מקבל ייצוג ע"י הסניגוריה הציבורית והתקשה לגייס את הערבון הכספי שנדרש ממנו בעת שחרורו ממעצר, מצאתי שאין מקום לעשות כן, וניתן להסתפק בנסיבות הענין בהתחייבות כאמור לעיל.

אשר על כן אני נעתרת לבקשה ומורה על החזרת הרכב התפוס לידי אבי המבקש, באמצעות המבקש, זאת בכפוף לחתימת המבקש ואביו על התחייבות כאמור לעיל.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים ותודיע תוכנה לב"כ המבקש באופן מיידי.

ניתנה היום, ב' ניסן תשע"ז, 29 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.